TARSOLY

A HÁLÓ LAPJA — 2013 JANUÁR

„…hogy áthassa és tökéletesítse a mulandó dolgok rendjét is”

– a világiak apostoli hivatásáról a Hit Éve kapcsán –

„A társadalmi környezetben való apostolkodás, vagyis az a törekvés, hogy keresztény szellemmel hassák át közösségük gondolkodását és erkölcseit, törvényeit és szervezeteit, annyira a világiak feladata és kötelezettsége, hogy helyettük más sohasem tud ennek eleget tenni. Ezen a területen egyenrangú félként apostolkodhatnak a többiek között, ahol az élet tanúságát a szó tanúságtételével egészítik ki.” (II. Vatikáni Zsinat)

A világiak apostoli hivatásáról a Hit Éve kapcsán

2013. a világegyházban a Hit Éve. Emiatt ebben az évben rengeteget lehet olvasni és hallani a hitről – akár az inkább a hittanhoz kapcsolódó elméleti gondolatokról, akár az ember Isten felé irányuló viszonyulásáról. Emellett nagy hangsúlyt kap a hit továbbadásának, az evangelizációnak – mégpedig mint új evangelizációnak, azaz a modern kor kihívásaihoz illeszkedő örömhírhirdetésnek – a kérdése is. Azt is sokszor halljuk, hogy a Hit Évének meghirdetése nem véletlenül történt meg most. Az apropó a II. Vatikáni Zsinat megnyitásának 50. évfordulója volt. A Zsinat kétség kívül az egyház XX. századi történelmének egyik legfontosabb eseménye volt.

Váratlan módon és mélységben mutatott új irányt a hívek – Isten népe – számára. Ne féljünk használni a szót, hogy valódi mély egyházreform indult el a Zsinaton, természetesen erősen támaszkodva a sok-sok évszázados hagyományokra. Gondolhatunk a liturgia mélyreható változtatásaira, melyek célja a hívek aktív bevonása volt. De említhetjük a teológiai újdonságokat, az egyház saját magáról alkotott képének újrarajzolását is. Ezek mellett pedig hihetetlenül fontos lépés volt a világiak helyzetének és szerepének újragondolása. Ha csak van lehetőségünk és időnk, ne habozzunk ebben az évben bővebben foglalkozni a Zsinat dokumentumaival, különösképpen az „Apostolicam Actuositatem – Határozat a világi hívek apostolkodásáról” című dokumentummal! (Minden fontos dokumentum megtalálható az interneten. Pl. itt: http://uj.katolikus.hu/adattar.php ?h=10#zsi)

Ha valóban azt szeretnénk, hogy életünk új lendületet kapjon és megváltozzon, akkor a Hit Éve sem lehet csak egy programsorozat, akciók egymásutánja. A kisebb vagy nagyobb programok fontos alkalmai a feltöltődésnek, de nem feltétlenül adnak elég lendületet ahhoz, hogy életünk mindennapjaiba visszatérve

legyen erőnk megújulni. Keresnünk kell az állandó vagy rendszeres lehetőségeket, melyek hitünk, Istennel való kapcsolatunk megújítását szolgálják. Különösen fontos ez a kitartó ragaszkodás a hit ügyeiben. Hiszen a hit valahol nagyon mélyen fekszik bennünk, nehéz és időigényes egyáltalán eljutni magunkban odáig. A hit megragadása, megsimogatása pedig csak sok-sok lassú és finom mozdulattal érhető el. Kell hozzá idő, csend, figyelem, bizalom és persze bátorság is.

A Tarsoly mostani számában egyrészt a Zsinat áll a középpontban, másrészt pedig olyan kezdeményezések és rendszeres történések, amelyeknek nem feltétlenül keresztények a kitalálói és megvalósítói, mégis a társadalmi felelősségvállalásnak olyan példái, amelyek értékekben gyökereznek és az embertárs, a közjó (ez is egy gyakori kifejezés a zsinati dokumentumokban) szolgálatát állítják a középpontba. Ráadásul emellett nyitottságukból is tanulhatunk, hiszen ők valóban világnézetileg semlegesen tekintenek az emberekre, és hívják, szolgálják őket politikai nézettől, világnézettől, vagy etnikai hovatartozástól függetlenül. Emiatt fontos megjegyezni azt is, hogy a Zsinat szövegeinek (melyeket keretes írásként olvashattok az újságban) összekapcsolása a történetekkel a szerkesztőség ötlete és munkája.

Koncz András

„Isten népe apostoli tevékenységét hangsúlyozni akarván a Szentséges Zsinat komoly figyelemmel fordul a világi Krisztus-hívők felé, akiknek az Egyház küldetésében betöltött sajátos és szükséges szerepét már több alkalommal említette. A világi hívek apostolkodása ugyanis keresztény hivatásuk közvetlen következménye, ezért sohasem hiányozhat az Egyház életéből. Maga a Szentírás többször is beszámol arról, milyen magától értetődő és milyen eredményes volt tevékenységük az Egyház történetének kezdetén (vö. ApCsel 11,19–21; 18,26; Róm 16,1–16; Fil 4,3).

A mi korunk nem kisebb buzgóságot vár a világi hívektől, sőt a mai körülmények éppen hatékonyabb és szélesebb körű apostolkodást kívánnak tőlük. A Föld népességének szüntelen növekedése, a tudomány és a technika haladása, az emberi kapcsolatok egyre szorosabbá válása nemcsak mérhetetlenül kitágította a világiak apostolkodásának nagyrészt csak őelőttük nyitva álló területeit, hanem olyan új problémákat is fölvetett, amelyeket ők hivatottak gondosan tanulmányozni és megoldani. Apostolkodásuk már csak azért is nélkülözhetetlen lett, mert nagyon

megnőtt, mégpedig jogosan, az emberi élet sok területének autonómiája, ami olykor együtt jár az erkölcsi és vallási rendtől való bizonyos fokú elszakadással, illetve a keresztény élet súlyos válságával. Ezenfelül sok országban igen kevés a pap, másutt a papok meg vannak fosztva a szolgálatukhoz szükséges szabadságtól; e helyeken az Egyház aligha lehet jelenlevő és tevékeny a világi hívők munkája nélkül. E sokféle és sürgető szükségletet jelzi nyilvánvaló működésével a Szentlélek, aki manapság egyre jobban tudatosítja a világi hívekben saját felelősségüket, és mindenütt Krisztus és az Egyház szolgálatára ösztönzi őket."

„Az Egyház arra született, hogy Krisztus országát szerte a földön elterjessze az Atyaisten dicsőségére, minden embert részesítsen a megváltásban és az üdvösségben, és általuk az egész világ valóban Krisztushoz kapcsolódjék. A titokzatos test minden erre a célra irányuló tevékenysége apostolkodás, melyet minden tagja által különböző módokon gyakorol az Egyház; a keresztény hivatás ugyanis természete szerint apostoli hivatás is. Miként az eleven testben egyetlen tag sem teljesen tétlen, hanem a test életével együtt annak tevékenységében is részesedik, ugyanígy Krisztus testében is, ami az Egyház, »a tagok betöltik az erejükhöz szabott feladatkört, és így növekszik az egész test« (Ef 4,16). Sőt oly nagy ebben a testben az összetartozás és a tagok egymásrautaltsága, hogy az a tag, amelyik nem működik közre a maga erejéhez mérten a test növekedésében, nem használ sem az Egyháznak, sem önmagának.

Az Egyházban a szolgálatok különbözők, de a küldetés egy. Krisztus az apostolokra és utódaikra ruházta azt a tisztséget, hogy az Ő nevében és hatalmával tanítsanak, megszenteljenek és kormányozzanak. A világi hívek pedig – részesei lévén Krisztus papi, prófétai és királyi tisztségének – Isten egész népének küldetésén belül az Egyházban és a világban töltik be a maguk szerepét. Valóban apostoli munkát végeznek, amikor az evangelizáción és az emberek megszentelésén fáradoznak, s a földi dolgok rendjét evangéliumi szellemmel igyekeznek áthatni és tökéletesíteni, úgy, hogy e tevékenységük fényes tanúságtétel Krisztusról, és az emberek üdvösségét szolgálja. Mivel a világiakra éppen az jellemző, hogy világi környezetben és világi tevékenységek közepette élnek, Isten arra hívja őket, hogy buzgó keresztény lelkülettel kovász módjára apostolkodjanak a világban."

A II. Vatikáni Zsinat Apostolicam Actuositatem kezdetű dekrétuma a világi hívek apostolkodásáról (1. és 2. pont)

KERESZTÉNY ÉS VÁLLALKOZÓ

„50%-kal többet kell tudnunk, hogy a tudásunk harmadának el nem ismerése esetén is 100%-on legyünk értékelve." Talán ez Héjj Tibor sikerének titka. Ugyanis életútját megnézve azt látjuk, hogy neve párosul a sikerrel. De az ő „siker" fogalma nem csak szakmájában, de közösségi- és hitéletében is megmutatkozik. Ezekről a sikerélményeiről mesél most nekünk.

Az üzlet és a gazdaság világában otthonosan mozogsz, sőt kimondottan sikeres vagy. Erről a területről az embereknek a korrupció és a tisztességtelenség jut elsőként eszükbe. „Aki sikeres az üzleti életben, az azt csakis tisztességtelenül érheti el." – gondolják sokan.

Sajnálatosnak tartom, hogy valóban sokan gondolják így. Pedig ezzel a saját és nemzetünk ambíciózusságát és vele versenyképességét törjük le. Ennél már csak az a sajnálatosabb, hogy valóban sokszor ez az igazság… De nem szükségszerű és így nem nyugodhatunk bele, hogy nincsenek „húzó" minták, mert negatív spirálba kerülünk.

Te sok tanulással és becsületes munkával értél el sokat és váltál sikeressé a szakmádban. Hogyan sikerült megvalósítani ezt?

Keresztény nagycsaládból származom, ezzel járó anyagi és politikai helyzetből, messze a rendszerváltás előtt léptem a pályámra, így tudtam, hogy nemcsak hogy „hátszelem" nincs, de inkább széllel szemben akarom elérni célomat, hogy mégis legyek elismert a szakmai életben, és képes arra, hogy családomnak megfelelő életminőséget tudjak biztosítani. Nekem még kifejezetten hinnem kellett abban, ami mára látványosan bizonyítható, hogy ehhez kiemelkedő tudásra van szükség. Nem volt elég a „sima" villamosmérnöki diploma, hanem szakmérnökit is szereztem. Akkor ugyan még egyetlen nyelvvizsga sem volt feltétel, én mégis kettővel hagytam el az egyetemet… Később 4 gyerekes apaként kezdtem neki és végeztem el – itthon kezdve „estin", majd Amerikában befejezve „nappali"-n – a menedzseri (MBA) diplomát adó újabb képzést. Ezt tudom ma is tanácsolni, hiszen ha a saját értékrendünk szerint akarunk élni, akkor rendszerváltás ide vagy oda; és bárhol is vagyunk, kisebbség leszünk. Ezért mondom azt, hogy 50%-kal többet kell tudnunk, hogy a tudásunk harmadának el nem ismerése esetén is 100%-on legyünk értékelve!

Mi volt az üzleti etikád vezető elve? Milyen elv/gondolat/irány vezérelt munkád során bármibe fogtál is bele? Mi volt az, amit leginkább megtanultál a siker felé vezető göröngyös út során?

A látszat ellenére veszélyes szakmát választottam: keresztény ÉS vállalkozó, ez belső konfliktusokkal jár. De nem a világból való kivonulásra buzdított minket Jézus, hanem pont fordítva, legyünk a sűrűjében, de a magunk, ill. az Ő módján! Tehát nem sodródni a „főcsapással", hanem a jézusi úton haladva – egy nem feltétlenül a keresztény elveken és értékeken alapuló környezetben is. Ugyanakkor sokaknak vonzó (vagy legalább praktikus) az így élő-működő ember, és ezáltal mégsem kell a perifériára szorulnunk. Sporthasonlattal élve: doppingoló versenytársak ellenében kicsi az esélyünk az első helyre, de benne lehetünk az élbolyban – és szemben sokakkal – úgy, hogy nyugodtan alhatunk… Ha mi a magunk mércéje szerint akarunk élni, akkor ezt meg is tudjuk tenni. Ész, szív és akarat kell hozzá tőlünk – és akkor kapjuk hozzá a kegyelmet.

Vezetője vagy egy vállalatnak. Ez sosem könnyű. Milyen vezető igyekszel lenni?

Én abban a menedzsment-modellben hiszek, ahol a vezető motiváló jövőképpel rendelkezik és „edző"-ként hozza ki a társaságból a sikerhez szükséges teljesítményt, feladatát szolgálatként megélve. Ehhez hozzátartozik a személyesség is. Bár dolgoztam multinacionális cégnél, jól az emberléptékű közegben érzem magam, ahol nemcsak a kollégákat ismerem, hanem családtagjaikat is. Mi így tarjuk a karácsonyi vacsorákat, céges kirándulásokat is. Fontos a transzparencia is: minél nagyobb mértékben legyen átlátható, hogy mi miért történik. A bizalom pedig sokkal inkább jelen lehet az életünkben, mint gondolnánk, de ezt még lehet és érdemes fokozni. Az én cégeim egyikénél sem én vagyok a banki aláírási joggal rendelkező személy – és mégsem kell aggódnom, vagy túlzott ellenőrzéseket foganatosítanom. Ez felszabadítja az időmet érdemi munkára, így még meg is térül a – megalapozott – bizalom.

Mivel kell/kellett mindig is leginkább megküzdened ebben a pozícióban? Volt-e kísértés a tisztességtelenségre, a könnyebb útra, a kis kapukra?

Nem a korrupció vagy egyéb külső kísértés a nehézség. Már csak azért sem, mert egy idő után az emberről tudják, hogy „nem lehet vele értelmesen beszélni". Az igazi nehézség, hogy a cég kultúrája, a benne dolgozó – szabad akarattal rendelkező – emberek közti kapcsolat

olyan legyen, amilyennek én szeretném. De ebben is tudomásul kell venni a korlátainkat, sőt Jézus 12 fős társaságába is bekerült egy áruló… Tehát számomra a nehézséget az jelenti, hogy mi is a szeretet az adott esetben, amikor például a megállapodott belső rend kerül veszélybe, vagy a teljesítmény-elvárás és a megértés közti egyensúlyt kell megtalálni?!

Közösségi ember is vagy, fontos számodra a társadalmi felelősségvállalás, hiszen számos közösség tagja vagy és számos alapítványban tevékenykedsz. A társadalmi felelősségvállalás szerinted lehetőség vagy kötelesség?

A mi keresztény kultúránk az adás kultúrája. A megosztás, a testvériség, Jézus példája mind arra mutat, hogy mindenki tud adni (az idejét, meghallgatást, együttérzést, aztán van, aki szakértelmet vagy akár pénzt is) és adjon. Ráadásul megtapasztalja, hogy miközben ad, ő kap igazán. Így válik – a kölcsönösség révén – valódi szeretetté a kölcsönössé váló adás. Aki meg sokat kapott, az különösen törekedjék sokat adni – ebbe a kategóriába tartozónak érzem én is magam, azért vezetek alapítványokat, hoztam létre non-profit céget, tanítom a fiatalokat intézményes és kevésbé intézményes keretek között és veszek részt sok egyéb kezdeményezésben is. Tehát olyan kötelesség, ami egyúttal óriási lehetőség – mindenkit bíztatok rá, hogy „szálljon be”, nem fogja megbánni!

Amikor egy közösség életében jelen vagy, mi az, amit hasznosítani tudsz mindabból, amit az üzlet világában megtanultál? Mi az, amit leginkább adni szeretnél egy közösségnek?

Küldetésemnek érzem, hogy az idők során egymástól elszakadt „munka világa", „civil világ", „magánélet" újra egységet alkosson. Mindannyiunknak mindegyikre szükségünk van, a teljességet csak így érhetjük el. Miközben és azáltal, hogy ugyanaz vagyok, átvihetem a szakmai módszereket a menedzser világból a civil világba (ahol nagy szükség van rá), onnan a másokra figyelést a magánéletembe (ahol nagy szükség van rá), és onnan meg a személyességet a szakmai világba (ahol nagy szükség van rá) – így lesz „kerek a világ", meg az én világom is!

A Fokoláre lelkiségi mozgalom egyik meghatározó tagjaként mi az, amit kapsz a mozgalomtól, és mi az, amit adsz a mozgalomnak?

Nagy értéknek élem meg, hogy gimnazista korom óta megszakítás nélkül tagja vagyok lelkiségi mozgalomnak, közösségnek. Ez nem mindig a Fokoláre Mozgalom volt, de immáron bő 20 éve ehhez tartozunk – egyéni sajátosság, hogy ki melyik közösségben találja meg a helyét, de közösséghez tartozni nemcsak hogy jó, hanem életmentő ezekben a zavaros időkben. A Fokoláre Mozgalomban éppen azt láttam nagy értéknek, hogy a nap minden percére, az összes tevékenységemre kihat, ezáltal a keresztténység megélésének lehetősége, sőt mondjuk ki: elvárása. Egyedül ez nem megy, nem is mehet, hiszen a 3 személyből álló Szeretet-Isten képére és hasonlatosságára vagyunk teremtve. Adni pedig ugyanígy magamat tudom adni, a legkülönbözőbb megnyilvánulási formában, a kölcsönösség jegyében.

Az egyházban a gazdaság, az üzlet, a „világi javak" mindig kérdéses pontok. Te mint egy tanácsadó cég feje, a kettőt hogy tudod összeegyeztetni? Az egyháznak tudsz-e segíteni jó értelemben vett „vámosként"? Illetve a tanácsadó cégedben tudod-e hasznosítani azt az értékrendet, amit a keresztténység képvisel?

Szerencsére mára elfogadottá vált, hogy nemcsak, hogy lehet a gazdaságban tevékenykedőknek is Isten felé haladniuk, hanem hogy nekünk éppen ezen tevékenységeink kapcsán kell megélnünk a hitünk alkalmazását. Számtalan lehetőségem adódik erre – más kérdés, hogy sokszor nem ismerem fel, vagy csak késve, vagy éppen kudarcot vallok az alkalmazással. De megkaptuk az újrakezdés lehetőségét, csak élnünk kell vele! A profit-termelő

cégem mellett van egy non-profit vállalkozásom is, immáron 13 éve. Megváltozott munkaképességűeknek adunk itt munkát, miután felkészítettük őket a re-integrációra az ú.n. „egészségesekkel” (azért mondom így, mert hiszen mindannyian korlátozottak vagyunk képességekben, egészségben – legfeljebb kisebb mértékben). Ez a cég már önmagában a léte által is modell-értékű, hiszen az alapítók, a felügyelő bizottsági tagok mind önzetlenül adják idejüket és/vagy pénzüket, de ami igazán értékes, az a „gyógyító légkör”, ami sokszor megtapasztalható – miközben teljesítményt eredményező munkavégzés folyik. Nincs kereszt a székhelyen, „normál” cégnek látszik, mégis más. Mint ahogy minden keresztény ember is „normál” embernek látszik, de mégis más, ha igazán Krisztus-követő…

Hogyan fogadják/fogadták általában az üzleti partnerek a rólad köztudott értékrendedet? Volt olyan, akit bár munka kapcsán ismertél meg, de „megfertőzted” a Fokoláre Mozgalommal?

Ha a keresztények következetesen lelki mélységet, és ebből fakadó örömöt sugároznának, akkor ma is rohamosan nőne a keresztények száma. Bennünk van a hiba, ha ez nem történik meg a környezetünkben. Én sem a Fokoláre Mozgalomnak akarok „reklámot csinálni”, hanem esélyt adni kollégáknak, ügyfeleknek arra, hogy felismerjék, milyen jó így élni. A mi dolgunk elsősorban a „vetés” és nem mindig tapasztalhatjuk meg a „szárba szökkenést”, de többek megkeresztelkedtek a környezetemben, amiért nagyon hálás vagyok – értük – Istennek.

A hit éve kapcsán a II. Vatikáni Zsinatnak nagy jelentősége van. A hit éve szerinted miben kell, hogy más legyen egy keresztény ember számára, mint a többi év? Mit üzen számodra a II. Vatikáni Zsinat?

Sok mindent lehetne erről mondani, én csak egyetlen aspektust emelnék ki. Meghatározó a számomra, mint keresztény menedzser, mint vállalkozó, mint stratégiai tanácsadó, XVI. Benedek „Caritas in veritate” enciklikája. Egy jó példa arra, hogy az Egyház értünk van, akar és tud segíteni – ha elfogadjuk tőle. Jó dolog ehhez a hálóhoz tartozni!

Legeza Kata

„A javak előállítására, cseréjére vagy a különféle gazdasági szolgáltatásokra végzett emberi munka előbbrevaló a gazdasági élet egyéb elemeinél, hiszen azok csak eszközök. A munka ugyanis, akár vállalkozóként, akár bérmunkásként végzi az ember, közvetlenül a személytől ered, aki a természet dolgaira szinte ráüti a maga pecsétjét, és akarata alá hajtja őket. Az ember a maga munkájával általában eltartja önmagát és övéit, kapcsolatot teremt testvéreivel, az emberekkel, és szolgálatukra van, igazi szeretetet gyakorolhat, és Isten munkatársaként tökéletesítheti a teremtést. Sőt az Istennek fölajánlott munkával az ember részese lesz Jézus Krisztus megváltó művének, aki fölmagasztalta a munkát azzal, hogy Názáretben a saját kezével dolgozott. Ebből következik, hogy mindenkinek kötelessége becsületesen dolgozni, s mindenkinek joga van a munkához: a társadalomra tartozik, hogy a maga körülményei között segítse polgárait, hogy elegendő munkaalkalmat találjanak. Végül a munkát úgy kell megfizetni, hogy az ember, anyagi, társadalmi, kulturális és lelki szempontból egyaránt méltó életet biztosíthasson önmagának és övéinek, figyelembe véve kinek-kinek munkakörét és teljesítményét, valamint a vállalat helyzetét és a közjót.

A gazdasági tevékenység többnyire emberek együttes erőfeszítéséből jön létre; ezért igazságtalanság és embertelenség, ha úgy szervezik és irányítják, hogy belőle a dolgozók bármelyikének kára származzék. Márpedig még napjainkban is gyakorta előfordul, hogy a dolgozók valamiképpen saját munkájuk rabszolgáivá alacsonyodnak. Ezt az úgynevezett gazdasági törvényszerűségek semmiképpen sem igazolják. Ezért a termelőmunka egész folyamatát a személy szükségleteihez és életviszonyaihoz kell igazítani; elsősorban a családi élethez, különös tekintettel a családanyákra, és mindenkor figyelembe véve a dolgozók nemét és életkorát. A dolgozóknak ezenfelül módot kell adni arra is, hogy saját képességeiket és személyiségüket éppen a munka végzésében bontakoztathassák ki. És noha idejüket és erejüket a felelősségkívánta mértékben ebbe a munkába fektetik, legyen még elegendő pihenőjük és szabad idejük is családi, művelődési, társadalmi és vallásos életükre. Sőt, maradjon lehetőségük azoknak az erőiknek és képességeiknek szabad kifejlesztésére is, melyeket szakmai munkájuk során esetleg csak kevéssé tudnak kibontakoztatni.”

Gaudium et Spes – Lelkipásztori konstitúció az egyház és a mai világ viszonyáról (67. pont).

VÁRVA ARRA, HOGY VALAKI SZERESSE

Mindig kerek szemmel és tátott szájjal hallgatom, ahogy a gyerekekről, az önkéntesekről, a szolgálatról beszél. Egy Kárpátalján élő fiatal lány, aki komolyan veszi azt, hogy minden megfogant életnek joga van ahhoz, hogy szeressék. És Dánics Izabella szeret. Azok helyett is, akik „megfeledkeznek" erről a kötelezettségükről. Bekopogtattam hozzá, és megkértem, hogy meséljen nekem erről a szeretetről. Olvassátok ti is kerek szemmel és tátott szájjal.

A kórházmisszió, a „Kezünkben a Jövő Alapítvány" kezdeményezésére indult el 4 évvel ezelőtt. Az alapítvány fő tevékenysége: segíteni az árva gyermekek családba kerülését. Ukrajnában, a törvények szerint csak az a gyermek kerülhet családba, akinek meg van az árva státusza. Ha a szülő nem közvetlen születése után mond le a gyerekről, akkor akár évekbe is telhet, mire a gyermek örökbe fogadhatóvá válik. Ezért sok gyermek fekszik a kórházak osztályain, ingerszegény környezetben várva arra, hogy valaki szeresse és foglalkozzon vele. Ez idő alatt a gyerekek sokat sérülhetnek, hiszen általában nem látogatja őket senki, nincs, aki szeresse őket, akitől megkapják a szükséges figyelmet és törődést. Ez a helyzet keltette fel azt az igényt, hogy legyenek olyan önkéntesek, akik bejárnak a kórházakba foglalkozni az otthagyott gyerekekkel, hogy mire meggyógyul a gyermek, vagy megkapja az árva státuszt, minél kevesebb lelki sérülést szerezzen.

Kezdetekkor az egyházi iskolák diákjai jártak be a kórházakba, mára azonban már bővült az önkéntesek köre. Több édesanya, egyedülálló, egyetemista, állami iskolai diák kapcsolódott be a szolgálatba.

Az a legfontosabb feladatunk, hogy szeressük őket és meglássuk a szenvedő Krisztust a gyermekekben. A gyakorlati feladataink sokrétűek: etetés, pelenkázás, öltöztetés, járni-ülni tanítás, ami éppen kell. Azt tapasztaljuk, hogy a kórházi személyzet nagyon le van terhelve. Nem ritka, hogy egy-egy kórteremben 15–20 gyermek is össze van zsúfolva, és 1–2 ápoló, orvos van beosztva hozzájuk. Lássuk be, hogy ők nem sokat tudnak tenni a testi-lelki-szellemi fejlődésükért. Akkor veszik kézbe a gyereket, ha vizsgálatra viszik, átöltöztetik, vagy más egyéb sürgős dolog kapcsán. Megölelni, megsimogatni, játszani velük…, arra már nincs idejük. Ezt tesszük mi, önkéntesek. Vannak közöttünk olyanok is, akik nem közvetlenül a gyerekekkel

foglalkoznak, hanem a környezetüket varázsolják otthonossá. Kifestik a játszószobák falait, felújítanak. Mindenki megtalálja azt a feladatot, amelyik hozzá a legközelebb áll, ahol a legtöbbet tud adni.

Tudjátok, ez is egy olyan terület, ahol nem mindenki alkalmas a feladatra. Nagyon fontos, hogy ha valaki úgy dönt, hogy szívesen csatlakozik közénk, az értsen is a gyerekekhez, egészséges legyen és legyen hite, lelki ereje. Aki elindul ezen az úton, azt egy igazi közösség várja. Senki nem érzi magát egyedül ebben a szolgálatban. Minden csoportnak van egy koordinátora, aki maga köré gyűjti, illetve a későbbiekben segíti és felügyeli az önkénteseket. Több olyan programon is lehetőségük van a csoportoknak a találkozásra, ahol megismerkedhetnek egymással, beszélgethetnek, megoszthatják a tapasztalataikat. Rendszeresen vannak olyan programok, ahol különböző szakemberek (pszichológus, kórházi főorvos, gyermekorvos, szociális munkás, ügyvéd) előadásait illetve beszámolóit hallgathatjuk meg, valamint csapatépítő, problémamegoldó-, konfliktuskezelő-, kommunikációs készség és személyiségfejlesztő tréningeken vehetünk részt.

VÁCLAV BROŽÍK: HUSZ JÁNOS A KONSTANZI ZSINATON

Ezekre a tréningekre azért is nagy szükség van, mert bizony nagyon eltérő az önkéntesek fogadása a kórházakban, és tudni kell kezelni az orvosok, ápolók hozzáállását.

Van olyan kórház, ahol nagyon szeretnek bennünket, van, ahol leg-

szívesebben kitiltanák az önkénteseket, van, ahol komplett idiótának néznek minket. Idő kell ahhoz, hogy megértsenek bennünket. Az elején mindenhol megdöbbenve fogadják az önkénteseket. Ennek az az oka, hogy nálunk az orvoslásban nem úgy tekintenek az emberre, mint test és lélek egységére. Csak arra fókuszálnak, hogy fizikailag meggyógyítsák, s nem értik meg azt, hogy sokkal gyorsabb a gyógyulás, ha a gyerek szeretve érzi magát, ha figyelnek rá, ha pozitív légkör veszi körül, és nem csak a négy fal.

Ez egy olyan szolgálat, ahol látszólag nincs visszajelzés. A gyerekek, akik a sok-sok törődést, szeretetet kapják, nem tudják szavakkal megköszönni. Amikor kikerülnek a kórházból, már nem tudjuk nyomon követni a fejlődésüket, nem látjuk, hogy menynyit tudtunk segíteni nekik. Csak reménykedünk benne, hogy mindaz a szeretet, törődés, amivel feléjük fordultunk, amit elvetettünk, egyszer szárba szökken, és maradandó gyümölcsöt terem.

Mindig különleges élmény, amikor egy önkéntesben, a sok-sok törődés közepette megszületik a vágy az örökbefogadásra. A társadalom nagyon sok esetben nem nézi jó szemmel azokat, akik árva gyerekeket fogadnak örökbe. Mindig valami hátsó szándékot vélnek felfedezni. Jó látni azt a folyamatot, amikor egy kezdő önkéntes a félelmeivel, kérdéseivel, aggályaival belép a kórterembe, és ahogy múlik az idő, ezek egyre kevesebbszer kísérik el őt a kórházba. Aztán egyszer csak megszületik benne a vágy, hogy még több időt tölthessen el azzal a gyerekkel, hogy megoszthassa vele mindazt a jót, amit az Úrtól kapott. Ezt megélni mindig óriási élmény.

Tudjatok meg még többet a kórházmisszióról a http://www.ditisiroti.org.ua oldalon.

Gaga Zsuzsa – Dánics Izabella

„Napjainkban különösen sürgető kötelességünk, hogy felebarátnak tekintsünk megkülönböztetés nélkül minden embert, és ha ránk szorul, siessünk is a szolgálatára; legyen szó akár egy mindenkitől elhagyott öregről, egy igazságtalanul lenézett vendégmunkásról, egy menekültről, egy házasságon kívül született gyermekről, aki érdemtelenül szenved olyan bűnért, melyet nem ő követett el; vagy egy éhezőről, aki megszólítja a lelkiismeretünket, eszünkbe juttatva az Úr szavát: »Amit a legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek« (Mt 25,40).”

Gaudium et Spes – Lelkipásztori konstitúció az egyház és a mai világ viszonyáról (27. pont részlet)

Képek, melyek mély nyomot hagynak

Elég egy kép, és máris örökre veled maradnak. Nekem eddig három kép van az „albumomban" a Baltazár Színház társulatáról, amely értelmi sérült színészekből áll. Most ezeket a képeket szeretném nektek megmutatni.

Első kép – Nyári tábor, 2006. augusztus, Sátoraljaújhely

A táborok fontos programjai közé tartoznak az esti kulturális csemegék. Abban az évben többek között a Baltazár Színház társulatát hívtuk meg. Dél körül begördült egy teherautó és egy busz. Már az egyeztetéskor furcsállottam, hogy nincs olyan, hogy minimum létszám és minimum díszlet, mint ahogy a teherautó rakománya is mutatta. Míg mi pihentünk, rúgtuk a labdát, úszkáltunk a medencében, addig ők próbáltak, sminkeltek, végszavaztak egymásnak, díszletet állítottak, és nagyon izgultak, szóval egész délután készültek. Azt gondoltam először, hogy egy amatőr társulat, sérült emberekkel, akiknek nagyon fontos, hogy most, itt előadhatják nekünk, amit tanultak, persze hogy készülnek. Aztán elkezdődött az előadás. A „Repülési engedély angyaloknak" című darabot hozták el. 350-en ültük körbe őket az aszfalton, és síri csöndben engedtük, hogy magukkal sodorjanak bennünket. Nem tudtunk és nem is akartunk ellenállni. Nagyon hamar megváltozott a véleményem. Csak így lehet: a maximumra törekedni, teljes létszámmal érkezni, az utolsó széket is a teherautó hozza, tökéletes smink, profi színészek, akik elképesztő pontossággal játszanak, tökéletes díszlet, melyben minden a helyén van, izgalomtól remegő lábak… Azt a hatást, mely elgondolkodtat, és képessé tesz ott mélyen, legbelül a változásra, azt a képet, mely örökre nyomot hagy, csak így lehet elérni.

Második kép – Háló Közösségi Központ – Kolta Galéria, 2009. szeptember, Budapest

Bege Nóra fotográfus, 2002 óta minden évben készít, közösen a Társulattal egy életkép anyagot. 3 évvel ezelőtt a Kolta Galériában egy róluk készült életképsorozat volt a kiállítás témája. 1 hónapon keresztül minden nap a színészek mosolya fogadott bennünket reggelente, ahogy ránk tekintettek a képekről. Felidéződtek a tábori élmények. Már számunkra is ismerős arcokat kapott lencsevégre a fotográfus. Volt időm többször is megállni egy-egy kép előtt, és elgondolkodni a

kapott talentumokon, melyeket ezek a fiatalok nagyon jól használnak. És én?

Az egyik legnagyobb élmény az volt, amikor egy hétköznap délelőtt eljöttek megnézni a kiállítást azok, akik a képekről néztek ránk. Hol komolyan, hol hangos kacagások közepette álltak meg egy-egy kép előtt, és mesélték el élményeiket azzal a darabbal kapcsolatban, amelyik díszletei között készült az a fotó. Nóra képeit nézve újra csak előjön az igényesség, a profizmus, a maximumra való törekvés. Újra egy nyom.

Harmadik kép – Művészeti Központ – 2012. december, Budapest

Amikor kialakult ennek a számnak a tematikája, elsők között ugrott be a Baltazár Színház. Azon nyomban meg is kerestem őket levélben. Aztán pár napon belül már a Művészeti Központ fogadójában beszélgetek Papp Beátával. Ünnepek előtt vagyunk, mindenkinek millió dolga van, rohanás, utolsó simítás, lezárás. Nincs ez másképp Baltazáréknál sem. Nekik még egy fokkal nehezebb, hisz pár hete költöztek be most már a saját Központjukba. Miközben körbejárjuk az épületet deja vu érzésem támad. Tökéletesség, profizmus, igényesség, izgalom. Mintha már találkoztam volna többször is ezzel a képpel, évekkel ezelőtt. Aztán Bea mesél. Mesél a fiatalokról, akik épp most máshol vannak órán, de délután jönnek, és már nagyon várja őket. Mesél a kollégákról, tanárokról, akik teljes elhívatottsággal végzik a feladataikat. Mesél a nézőkről, akik általában kétkedve, előítéletekkel ülnek be, életük első Baltazár előadására, aztán (mint ahogy nálam is történt) pár perc múlva máris repülnek a színészekkel együtt, a művészet varázsába. Mesél a szakma elismeréséről és arról a sok díjról, amit megérdemelten kaptak. Mesél az élményekről, amelyek az előadásaik során érik őket. Amint hallgatom, egyre jobban megismerem a Baltazár családot. Mert azok, egy nagy család, akik együtt örülnek, együtt sírnak, együtt tanulnak, és együtt szórakoznak, no meg persze néha vitatkoznak, ahogy ezt egy családban szokás.

Ahogy nézem a képeket, eszembe jut Bea egyik mondata: „Tudod, teljesen mindegy, hogy ki van a színpadon. Az a lényeg, hogy kapsz-e valamit, vagy sem. Ha Toulouse Lautrec egyik festményét nézed egy kiállításon, nem azon gondolkodsz, hogy milyen testi fogyatékossága volt, hanem azt nézed, amit a műve által ad neked.”

Nézegessétek még az albumot a www.baltazarszinhaz.hu oldalon!

Gaga Zsuzsa

„... az Egyház mindenkit arra emlékeztet, hogy a kultúrának a személyiség teljes tökéletesedését, a közösség és az egész emberi nem javát kell szolgálnia. Éppen ezért úgy kell kiművelni a szellemet, hogy fokozódjék benne a képesség a csodálatra, a lényeglátásra, a szemlélődésre, az önálló ítéletalkotásra, továbbá a vallási, erkölcsi és szociális érzék kifejlesztésére.

A kultúra kibontakozásához ugyanis, mivel az ember értelmes és társas természetének közvetlen következménye, mindig szükség van a neki kijáró szabadságra és a saját törvényei szerint való önálló cselekvés lehetőségére. Méltán követeli meg tehát, hogy megbecsüljék és joggal örvend bizonyos sérthetetlenségnek, föltéve természetesen, hogy a közjó határain belül ügyel a személy, s a kisebb-nagyobb közösségek jogainak tiszteletbentartására .

E szent Zsinat magáévá téve az I. vatikáni zsinat tanítását kijelenti, hogy »a megismerésnek kettős rendje van«, nevezetesen a hité és az értelemé, s az Egyház nem tiltja, hogy »a művészetek és a tudományok a maguk határai közt a saját elveiket és módszerüket kövessék«; ezért »ezt a jogos szabadságot elismerve« állítja és helyesli a kultúra, s kiváltképp a tudományok jogos autonómiáját.

Mindez megköveteli azt is, hogy tiszteletben tartva az erkölcsi rendet és a közösség érdekeit, az ember az igazságot szabadon kutathassa, véleményét kinyilváníthassa és terjeszthesse, bármilyen szakmát választhasson, végül pedig, hogy az igazságnak megfelelő tájékoztatást kapjon a közérdekű eseményekről.

A közhatalomnak nem az a feladata, hogy meghatározza, milyen legyen a kultúra, hanem a föltételeket kell megteremtenie és segítenie kell, hogy mindenki, a nemzeti kisebbség is kulturált életet élhessen. Ezért mindenekelőtt arra kell ügyelni, hogy a kultúra el ne térjen a maga céljától és ne kényszerüljön politikai vagy gazdasági hatalmasságok szolgálatába szegődni.”

Gaudium et Spes – Lelkipásztori konstitúció az egyház és a mai világ viszonyáról (59. pont)

KAPTÁR – egy közösségi iroda

Manapság még új, de egyre ismertebb jelenség egy olyan iroda, ahol néhány órára vagy néhány napra bérelhet bárki egy íróasztalt, egy tárgyalót vagy akár egy irodát irodavezetővel együtt. De mitől lesz egy ilyen közös iroda közösségi iroda? Budapest belvárosában egy közösségi irodában ültem le beszélgetni Pekár Dórával, a KAPTÁR egyik megálmodójával. Mint a Tarsolyban bemutatott többi kezdeményezés, a KAPTÁR is világnézetileg semleges hely. Jó és szép is, hogy ez így van és így is legyen. A zsinati szöveget a szerkesztőség illesztette illusztrációként az íráshoz.

Az üvegfallal leválasztott, hangszigetelt szobácskában egy kerek asztal mellett ülünk két fotelben. Míg Dóra az első kérdésekre válaszol, én lesem a szemem sarkából a körülöttünk zajló életet. *A KAPTÁR nem virtuális ötlet, hanem egy valós infrastrukturális tér. Van anyaga, ruhája, illata. Van teste és lelke. Ez a hely a kapcsolódások tere. Ide olyanok jönnek dolgozni, akik tudják magukról, hogy fontos, hogy közösségben legyenek. Olyan helyre van szükségük, ahol a konyhában el lehet beszélgetni, ahol valaki megkérdezi, hogy „hogy vagy”, ahol hiányzol, ha az egyik nap nem mész be. Emellett itt kapcsolatokat, inspirációt, ügyfeleket, jó szót, kritikát gyűjthetsz. Ha itt dolgozol, nem meglepő tapasztalat, hogy jön valaki és körbekínálja a sütijét.*

Nagyon érdekel, hogy van-e valami titok, valami praktika a kapcsolatépítés felől a közösségek irányába való elmozdulásra. A beszélgetés előrehaladtával pedig egyre inkább látom, hogy ugyanott keresgélünk most is, mint a keresztény kisközösségeknél. Csak egy másik alapról indulunk. *Olyan eseményeket szervezünk, amelyek mentén újabb közösségek alakulnak. Egy-egy fajta rendezvénynek vannak visszatérő vendégei, akik között a valamiféle hasonlóság kapcsán alakuló összekapcsolódások a fontosak. Az egyik legjobb példa a vállalkozó női reggeli. Arra gondoltunk, hogy a vállalkozó nők ne csak üzleti kapcsolatokat építsenek, hanem egyszerűen legyenek együtt és beszélgessenek. A kétórás összejövetelnek mindig van egy témája, ami mentén adok inspirációkat, egy-egy kérdést, amin el kell, el lehet gondolkodni, amit talán nehezebb megosztani másokkal. Megteremtem a lehetőséget arra, hogy kisebb körben négyenöten is lehessen beszélgetni, hiszen így könnyebb megnyílni, és ezáltal összekapcsolódni is. Valamit ez elindít, valami kémiát megcsiklandoz.* És már látom is lelki szemeim előtt

az élet fontos témáiról beszélgető, a megosztást a középpontba helyező, kisebb csoportokra bomló kiskö-zösségeket.

A beszélgetésre egy hideg téli napon érkeztem, de már az utcáról láttam a székeken és padokon ülő munkatársakat és ügyfeleket beszélgetni. Eszembe jut a Háló egyik alapgondolata is az arcokkal benépesített Kárpát-medencéről, amikor Dóra azt meséli, hogy *ügyfeleinket inkább közösségi tagoknak hívjuk. Amikor róluk beszélek, nekem arcok jelennek meg. Mindenkinek tudom a nevét, néhány személyes sztoriját, a számára fontos apróságokat. Nekik szólnak az esti közösségi rendezvények. Nemcsak együtt vagyunk és borozunk, hanem bedobunk valami kérdést, amiről érdemes beszélgetni.*

Fontos, hogy itt vagyunk személyesen, továbbá a rendszeresség is, hogy a közösségi tagok biztosan tudják, hogy van folytatás, hiszen szerintem ettől épül egy közösség. Pusztán újra meg újra látni valakit és foglalkozni a közös és nem felületes kérdésekkel, már ez is addig nem látott mélységeket nyitogat.

Ahogy kívülről, a körülöttünk zajló megbeszélések és irodai élet felől egyre beljebb haladunk, úgy rajzolódik ki előttem egyre jobban a KAPTÁR lelke. Dóra két másik emberrel, Kalmár Elvirával és Levendel Áronnal együtt vágott bele a közösségi iroda építésébe. Ők hárman egymást választották, mert hittek benne, és azóta is sajátjuknak érzik. Úgy tűnik egymással is így működnek: egy belső közösséget alkotva. Hisznek abban, hogy a környezetünkben mi teremtjük meg azt, hogy milyen hangulatban élünk. *Arra törekszünk, hogy egymásnak valami jobbat teremtsünk meg. Van ebben mintaadó szerepünk is. A közösségben mindig valaki lehetek, arccal és névvel, akiből csak egy van. A közösség olyan értékek mentén fog működni, amelyeket az alapítók és az itt dolgozó kollégák hoznak, és ezekre épülnek rá a közösségi tagok értékei, gondolatai. Azért mertünk ebbe belevágni, mert tudtuk, hogy az egyénnek ahhoz, hogy jól érezze magát, támogató jelenlétre van szüksége. A közösség számára pedig fontos, hogy észrevegye tagjait, megerősítse és elismerje őket.*

A legelső feladat pedig a KAPTÁR létrehozóinak sem volt más, mint csapatot építeni maguk köré. *Minden munkatársra nagyon jellemző, hogy csak úgy zsigerből megkérdezi a vendégtől, hogy „mi a helyzet”. Beszélgetni kezd és ettől ez a tér*

hirtelen még valami plusszal töltődik meg.

A beszélgetés végén pedig afelé kanyarodunk, hogy lehet-e folytonosan motiválni, vagy kell néha inspirációt nyerni is. *A KAPTÁR egy kölcsönös módon működő önfenntartó rendszer az életemben* – mondja Dóra. *Legalább annyi lendületet, inspirációt, motivációt kapok a kollégáktól és a közösségi tagoktól, mint amennyit én beleteszek. Sőt biztos vagyok benne, hogy a mérleg az én oldalamra billen. Egyik megteremtője vagyok a KAPTÁRnak, de haszonélvezője is.*

Bővebb információ:
www.kaptarbudapest.hu

Koncz András

„A mai világ főbb jellegzetességei közé számít az emberek közötti kapcsolatok megsokasodása, amiben igen nagy része van a technikai fejlődésnek. Az emberek testvéri dialógusa azonban mégsem e fejlődésben, hanem mélyebben, a személyek közösségében valósul meg, mely egymás teljes szellemi méltóságának kölcsönös tiszteletét igényli. A krisztusi kinyilatkoztatás nagy segítséget nyújt a személyek e közösségének létrejöttéhez, s egyúttal elvezet minket a közösségi élet törvényeinek mélyebb megértésére, mely törvényeket a Teremtő írt bele az ember szellemi és erkölcsi természetébe.”

„Az ember társas természetéből nyilvánvaló, hogy az emberi személy tökéletesedése és a társadalom fejlődése kölcsönösen függ egymástól. Valamennyi társadalmi intézménynek ugyanis a személy az alapja, alanya és célja, s annak kell lennie, mert a személy természete szerint teljesen közösségre van utalva. Mivel tehát a társas élet nem mellékes körülmény az ember számára, ezért minden képessége a másokkal való kapcsolatokban, kölcsönös szolgálatokban, párbeszédben bontakozik ki, és az ember csak így felelhet meg hivatásának.”

Gaudium et Spes – Lelkipásztori konstitúció az egyház és a mai világ viszonyáról (23. és 25. pont, részletek)

Két keréken guruló szeretet

„Tekerj és segíts” - olvashatjuk a Budapest Bike Maffia bemutatkozásának legelső soraként. Egy olyan civil kezdeményezést ismerhetünk most meg, melynek célja a rászorulók segítése. De nem a „szokásos” módon ám. A különleges kezdeményezésről, mely felkavarta Budapest poros utcáit, Havasi Zoltánnal beszélgettem.

Túl vagyunk az ünnepeken. Ez egy olyan időszak volt, amikor sorra indultak meg azok a kezdeményezések, melyek a nehéz sorban élő emberek ünnepét kívánták segítségükkel megkönnyíteni és szebbé tenni. Ti, célkitűzésetekből adódóan, a magatok eszközeivel szintén ezt próbáltátok meg. Ahhoz képest, hogy kamionok, kisbuszok helyett csak két kerék állt rendelkezésetekre, 64 fordulóval 640 kg adományt sikerült eljuttatnotok a rászorulóknak. Mindezt úgy, hogy 44 bringás önkéntest mozgósítottatok. Ez hatalmas dolog. Nagy szervezést igényelt? Hogy találtok rá azokra, akiknek segítség kell és azokra, akik segíteni tudnak? Kik az önkéntesek? Minden körből érkeznek jelentkezők? Budapest mely területein kell leginkább a segítség?

Több mint egy éve létezik ez a civil mozgalom és a folyamatos akcióinknak, – melyeket a Facebook oldalunkon lehet nyomon követni –, illetve az elmúlt év második felében tapasztalható komolyabb médiamegjelenéseknek köszönhetően sokan találtak ránk. A szervezés ugyan energiákat emészt fel, de minél többen vagyunk, ez jobban megosztható. Ennek köszönhető az is, hogy a téli hideg ellenére, decemberben sokan csatlakoztak, és tekertünk közösen. Keresnek minket vidékről is, hogy ott is megszülethessen hasonló kezdeményezés.

A ti működésetekben még az a különleges, hogy bringásként személyesen is ott lehettek és látjátok, milyen örömet okoz az adomány. Ez az, ami doppingol?

Igen ez is. Sokan csatlakoznak azért, hogy testközelből éljék át azt, milyen önzetlenül segíteni. Ez egy – a szó jó értelmében vett – drog. Ha elkezded, a következő, vagy az azt követő napon is eszedbe jut milyen érzés a hála, milyen érzés, amikor a jó természetessé válik. Mivel ez a mai világunkban sajnos kevéssé tapasztalható, így érthető, hogy a bensőnk erre van kiéhezve. 10 dologból, ha 9 jót cselekszel, és egy rosszat, az emberek többsége

erre az egyre fog emlékezni és ezzel azonosít. Ezt egyensúlyba lehetne és kell is hozni.

Hogy indult el az egész BBM? Volt olyan nemzetközi példa, ami megihletett? Volt egy meghatározó, megrázó élményetek/gondolatotok, ami elindította az egészet? Kik az alapító tagok? Egy baráti körből született? A kezdeményezéseken kívül is találkoztok? A közös segítés az ami összetartja ezt a kört, vagy más is?

Egy baráti beszélgetés keretein belül indult, s mint a legjobb dolgok, ez is egy sör mellett született. Gyermektelenek vagyunk egyelőre, és a Szentestét miután ki-ki családi körben eltöltötte, felvetődött a kérdés hogy mit tegyünk az este vagy az éjszaka további részében. A közös bringázás egyértelmű volt, és az ajándékozás is. Így a dolog nemesen egyszerű, de annál jobb ötletnek ígérkezett. Össze is állt egy hét fős csapat, és mozgósítottuk az ismerőseinket. Így jött össze 2011 Szentestéjének éjjelére megannyi konzerv és szendvics, gyümölcs és egyéb, az utcán élőknek fontos dolog. A Facebook oldalunk képei között elsőként megtalálhatóak ezek a képek. Nagyszerű élmény újra feleleveníteni.

Ennek a tevékenységnek azóta utánanéztünk, kerestünk hasonlót külföldön, de sehol sem találtunk.

A lehető legkülönbözőbb kreatív módon segítetek. Hol kutyaotthonhoz tekertek el, hogy befogadásra sarkalljatok gazdi-jelölteket, hol egy biopiacos, őstermelői piacos bevásárlás és/vagy főzés után, juttattok el elkészített ételeket a rászoruló embereknek. Honnan jönnek ezek az ötletek? Az élet írja és a lehetőségek, önkéntes segítők maguktól felbukkannak, vagy sok munka és ember áll mögötte?

Az ötleteket mondhatjuk, hogy az élet írja. Olyan sok helyen elkel a segítség, hogy nem kell hozzá nagy kutatómunka, ki vagy kik legyenek a következők, akiken igyekszünk segíteni. A kezdeti lendület után kicsit szétszéledt a társaság, mivel mindenki a mindennapi munkája mellett végzi ezt a tevékenységet. Jöttek új emberek, majd lemorzsolódtak, majd akikkel kezdtük újra felbukkantak. Ez így van jól. Nem lehet senkitől elvárni, hogy erőn felül teljesítsen a mindennapokkal való birkózás közben. Az újak közül sokan betagozódnak, de vannak, akik új ötleteket hoznak. Így lehet igazán jól épülni.

Hogy jött képbe a Szimpla? És hogy az őstermelők meg a biopiac? Miért ez a hely lett a bázisotok?

Tavaly februárban kerestek meg minket, mert tetszett nekik az ötlet.

A Szimpla Kertnek korábban is voltak erős és egyedi törekvései a bringázás mellett (pl. a bike kitchen /bringás bolha piac) és tökéletesen illettünk a képbe, mellyel egy, a kerékpározás köré épített inkubátorházat lehet szépen felhúzni.

Mivel ez tovább érett, így egy kisebb raktárhelyiséget is kaptunk, illetve adományokat gyűjtünk a Szimpla Őstermelői Piacon vasárnaponként, melyeket családoknak viszünk ki. Ezen kívül, több jövőbeni projekt is alakul kizárólag a segítség jegyében.

Napjainkban sokan, akik hisznek ilyen-olyan eszmékben, kevésbé aktívak, ha segítésről van szó, mint azok akik „egyszerűen" csak teszik a dolguk, mint ahogy az normális lenne egy jobb világban. Ti miben hisztek? Mi hajt titeket?

Most sok ember helyett kellene válaszolnom, de nem tudok, inkább elmondom a saját véleményemet ezzel kapcsolatban, ami feltehetően a többieké is.

Rengeteg az információ, ami azt taglalja, hogyan lehetne a világunkat megváltoztatni, hogy az számunkra élhetőbb legyen. Rengeteg jó gondolat születik, rengeteg elmélet, de ha egy kicsit utánanézünk, mindig van egy kontra a pro-ra. Ez így téboly. A tapasztalatom az – s bár lehet, hogy végtelenül naiv és egyszerű – de az önzetlen tettek tudják kiváltani ezt a kétpólusú igazságkeresést.

Hiába állítok valamit, agyon lehet ütni két mondattal, hiába mondok valamit, meg lehet hazudtolni. Ezt a mai társadalom profi szinten űzi is, ki hízott egója, ki a félelmei miatt… Amikor „helyzetben vagy", szemben állsz valakivel, akit lehet, hogy soha nem fogsz többé látni, és adsz neki valamit, amire szüksége van, az egyetlen pólus; a pozitív. Te adod, ami jól esik, Ő kapja, ami szintén jól esik. Egyszerű, örömteli és felemel abban a pillanatban önmagad előtt.

Civilben mivel foglalkoztok?

A csapat összetétele teljesen vegyes, komolyabb cég vezérigazgatója épp úgy megfordult már nálunk, mint pl. pszichológus, építészmérnök, grafikus, középiskolai diák, egyetemista illetve bringás futár vagy bringaszervízes.

Ez az, ami a mi szervezetünkben egy teljesen lényegtelen pont. Mind politikai beállítottságtól, mind vallástól, mind pedig foglalkozástól teljesen független a szervezet.

Amikor kivisztek egy adományt, mit tapasztaltok a rászorulókon? Volt olyan különleges „kiszállításotok", esetetek, ami különösen szép, megható, erőt adó, emlékezetes vagy megdöbbentő élmény volt? Akár több ilyen „életkép" is érdekelne.

Volt, van is és biztosan lesz is. Sok-sok olyan pillanat volt az életünkben, ami mély nyomott hagyott. Tudom, hogy a legtöbben szeretik a megkapó történeteket, tudom, hogy a könnyek és az erős érzelmek azok, melyek a mai emberre leginkább hatnak. Nem is emelném ki külön egyiket sem, viszont szinte minden alkalommal tapasztalunk hasonlót.

Őszintén szólva részünkről inkább a mosoly a követendő út, és amikor ilyen helyzetben vagyunk, egy kis beszélgetés sokat segít, lényeg hogy ne lovaljuk bele magunkat a helyzetbe. Azt nem bírnánk idegekkel és a cél épp az, hogy ezt a helyzetet megszüntessük és ne az, hogy mélyítsük.

A sok-sok mosolyról, mellyel a BBM tagjai találkoznak a segítségnyújtás során, a http://www.facebook.com/budapestbikemaffia oldalon olvashattok.

Legeza Kata

„A legfőbb parancs a törvényben ez: Istent szeretni teljes szívvel, a felebarátot, pedig mint saját magunkat (vö. Mt 22,37–40). A felebaráti szeretet parancsát Krisztus a maga jellegzetes parancsolatává tette, és új értelmet adott neki, amikor azt akarta, hogy a szeretet ugyanúgy irányuljon őrá, mint az embertestvérre: »Amit a legkisebb testvéreim közül egygyel is tettetek, nekem tettétek« (Mt 25,40). Amikor ugyanis emberré lett, bizonyos természetfölötti szolidaritással egy családdá tette és magához kapcsolta az egész emberiséget, a szeretetet pedig tanítványai ismertető jegyévé rendelte e szavakkal: »Arról tudják meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt« (Jn 13,35).”

„A szeretet cselekedetei és művei napjainkban – amikor az érintkezés eszközei már oly tökéletesek, hogy szinte nincs is távolság az emberek közt, s egy családdá lettek a föld lakói – sokkal szükségesebbek és egyetemesebbek lettek. A karitatív munka ma igazán elérhet és el is kell érnie minden embert és mindennemű szükséget. Mindazokat, akik éheznek és szomjaznak, ruházatlanok, hajléktalanok, nélkülözik a gyógyszert, a munkaalkalmat, az oktatást vagy az emberhez méltó élet föltételeit, akiket természeti csapások sújtanak vagy betegségben sínylődnek, számkivetést vagy börtönt szenvednek: a keresztény szeretetnek mindenütt keresnie kell és meg kell találnia és odaadó gondoskodással kell enyhítenie a bajt, segélyekkel pedig könnyítenie kell helyzetükön. Ez a kötelesség különösképpen is a jómódúaknak és a gazdag népeknek a vállára nehezedik.”

„A világi hívek tehát – együttműködve minden jóakaratú emberrel – nagyra becsüljék, és erejük szerint támogassák a szeretet műveit és a szociális segítségnyújtás magán-, hivatalos, sőt nemzetközi kezdeményezéseit, amelyek hathatósan segítik a rászoruló személyeket és népeket.”

Apostolicam Actuositatem kezdetű dekrétum a világi hívek apostolkodásáról (8. pont, részletek)

BŰVÖSVÖLGY

Egy újabb összefogás, egy újabb jó ügy. Ezúttal a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság és számos partnere – akiknek nevei jól ismertek a média és a hírközlés világából – egy új médiakultúra megteremtéséért, a jövő nemzedékéért fogott össze, hogy jobban eligazodjanak abban az információval telített világban, amely körbevesz bennünket. Szinte mesébe illő történet, pedig a hír igaz.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy ország, melynek uralkodója messze földön híres volt ajándékozási szokásairól. Völgybirodalom – mert így emlegették lakói – öreg királyának, a bölcs Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóságnak fontos volt, hogy országának minden lakóját különleges és hasznos kincsekkel halmozza el. Örültek is nagyon az ajándékoknak az emberek, csak épp azt nem tudták, hogy mihez kezdjenek velük. A férfiak naphosszat a mágikus dobozokat bámulták és lelkesen ugrottak föl a lócáról, amikor azt látták, hogy azt a kerek valamit, amit csak kergetnek a füvön, végre sikerült beleakasztani a hálóba, ahelyett, hogy a lovakat patkolták volna. Az asszonyok meg arról pletykáltak a piacon, hogy milyen új soványító módszereket olvastak abban a levélben, melyet már nem galamb hoz. A legfurcsábban a gyerekek viselkedtek. Már nem kergetőztek hangos nevetéssel a

palota udvarán, hanem magányosan meghúzódtak a várfal tövében, vagy házuk valamelyik sarkában, és billentyűket ütögetve üzentek egymásnak. Sajnálta az öreg király, hogy nem igazán tudják alattvalói használni azt a sok jót, amit messzi földről hozatott nekik ajándékba. Főleg az apróné sorsa aggasztotta. Le-föl sétált a palota tróntermében, miközben azon gondolkodott, hogy hogyan tudna segíteni a királyság lakóin. Talán egy új varázsital felnyitná a szemüket. Összehívta hát a birodalom bölcseit, hogy velük együtt találja ki a bűvös ital összetevőit. Útra is keltek azon nyomban a mágusok a hír hallatára. Egymás után járultak a király elé hogy összeadják mindazt a tudást, amit különkülön messzi földön kitanultak. Örült ám nagyon a király, mert még maga sem hitte, hogy ilyen nagy békességben tudnak összefogni. Végre nem a másik varázsitalainak az összetevőit akarták furfangos módon kiszedni egymásból. Hosszú napokon keresztül dolgoztak a mágusok. Egy csepp az internetből, egy csipetnyi a televízióból, egy arasznyi a rádióból. Mértek, forraltak, adagoltak, kóstoltak a bölcsek. Majd egy nap odaálltak az öreg király elé.

– Felséges királyunk! Íme, elkészült az az ital, mely segít a birodalom gyermeknépén.

– Jól van, hűséges mágusok. Amit láttam a közös munka során, az nagyon tetszett – mondta a király.

– De izgatottan várom az összetevőket és majd a hatást. Mit tettetek bele a saját csodaszereitekből?

– Én beletettem az internet világában való eligazodáshoz szükséges cseppeket – mondta Microsoft Magyarország mágus.

– Mi az okostelefonok titokzatos világának rejtelmeibe vezetjük be a lakókat – álltak a király elé Telenor és Vodafone.

Őket követte MTVA, RTL Klub és Tv2.

– A mi tudásunk által, aki fogyaszt az italból, az elkészítheti saját kisfilmjét, leforgathatja külön bejáratú híradóját, vagy tévéreklámját.

Index, Invitel, Magyar Telekom, Origo és UPC is lelkesen meséltek azokról a fontos alapanyagokról, melyeket ők kevertek bele a különleges italba.

Az öreg király nagyon meg volt elégedve a munkájukkal. Rögtön ki is vitte a palotából, és örömmel mutatta meg a piacon szembejövő alattvalóknak, akik el is nevezték Bűvösvölgynek a varázsitalt. A mágusok segítői még csinosítgatják, szépítgetik azt a házikót, ahol az apróné bármikor ihat a csodaszerből. Benneteket is vár ez az ország, nektek is csomagolt ajándékot az öreg király és ti is ihattok Bűvösvölgyből.

Aki nem hiszi, járjon utána a www.h95.hu oldalon.

Gaga Zsuzsa

„A csodálatra méltó technikai találmányok közül, melyeket az emberi szellem Isten segítségével napjainkban a teremtett dolgokból hozott elő, az Anyaszentegyház azok felé fordul fokozott figyelemmel, melyek új utakat nyitva mindenféle információ, eszme és irányítás gyors közlésére, elsősorban az emberi lélekre hatnak. E találmányok közül is kiemelkednek azok az eszközök, melyek természetüknél fogva nemcsak az egyes embereket, hanem tömegeket, sőt az egész emberi társadalmat el tudják érni és meg tudják mozgatni – miként a sajtó, a film, a rádió, a televízió és a hasonlók –, ezért joggal nevezhetők tömegtájékoztatási eszközöknek.

Az Anyaszentegyház jól tudja, hogy ezek az eszközök, ha helyesen alkalmazzák őket, az emberi nemnek nagy segítséget nyújtanak, mert nagyban hozzájárulnak a szellem pihenéséhez és kiművelésére, illetve Isten országának terjesztéséhez és megszilárdításához; de azt is tudja, hogy az emberek a teremtő Isten szándékai ellen és saját romlásukra is használhatják őket; sőt anyai szorongással és fájdalommal látja azt a sok kárt, mely nagyon gyakran éri a társadalmat gonosz használatuk következtében.”

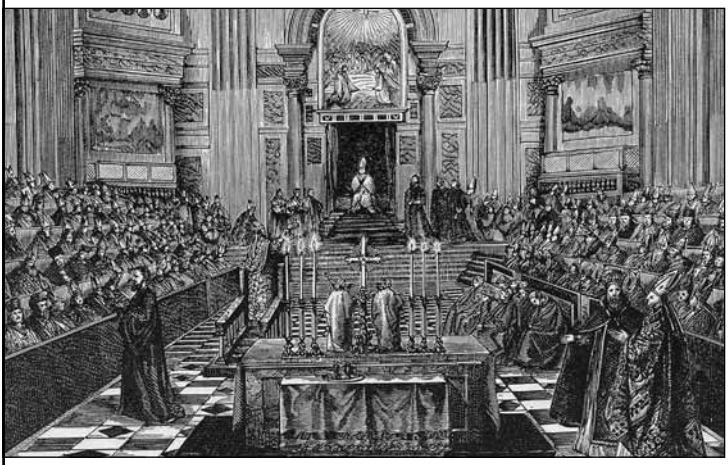

„Mivel a különböző korú és műveltségű befogadókhoz eljutó tömegtájékoztatási eszközök helyes használata a befogadók jó elméleti és gyakorlati képzését teszi szükségessé, az ilyen kezdeményezéseket – főként, ha fiatalabbaknak szólnak – a katolikus iskolák minden szintjén, a papnevelő intézetekben és a hívek apostoli szervezeteiben karolják föl és sokasítsák meg, érvényesítve bennük a keresztény erkölcs alapelveit.”

Inter Mirifica kezdetű dekrétum a tömegtájékoztatási eszközökről (1.,2., és 16. pont, részletek)

Csak egy pap…

Mi a boldogság? Lehet-e boldog, aki szenved? Van-e teljes élet? Mi a halál? Ezekre a kérdésekre keresik a választ „Az utolsó hegycsúcs” című 2010-es dokumentumfilm szereplőitől. Ez a megragadó alkotás, Pablo Domínguezről, egy katolikus papról szól, aki híd volt ég és föld között, és az maradt.

„Az utolsó hegycsúcs” című 2010-es spanyol dokumentumfilm fekete-fehér, érzékletes rajzok animációjával kezdődik. A rajz egy papot mutat, akit keresztre feszítenek. Kamera veszi, emberek gyűlnek köré, fotózzák, nézik, felveszik okostelefonjaikkal, kameráikkal. Nagy tömeg veszi körül a keresztet. A rajzon a pap arca nem látszik. Csak egy pap. Bármilyen pap. Pap.

Fekete-fehér rajzot említettem, azonban pirosra rajzolták a kifolyó vért, mely a szögezett kézből és lábfejből kibuggyan. Merész képsorok, melyek in medias res kezdéssel azonnal felkavarják a nézőt. Ezek után egy szimpatikus férfi, a rendező Juan Manuel Cotelo kezd el egy rövid, pár perces monológot arról, mi indította a film készítésére.

A film honlapján (www.azutolsohegycsucs.hu) az alábbi adatokat találjuk. Bár még fogalmunk sincs róla, miről szólhat ez a film (hiszen mióta izgalmas egy papról szóló film…), a film sikere magáért beszél és felkelti az érdeklődésünket. Magyarország a 18. ország, ahol bemutatják a filmet. Egy naponta átlagosan 40 ezer nézőt vonzó tévéadó megvette a film sugárzásának jogát. „Az utolsó hegycsúcs” vetítésének estéjén másfél millió néző választotta ezt a csatornát. 50 olyan kispapról tudnak Spanyolországszerte, aki a film hatására választotta a papi hivatást. Közel hatezer ember látta Juan Manuel Cotelo filmjét már akkor, amikor még csak 4 moziban ment a vetítés egész Spanyolország területén. Kétszeres nézőszámmal előzte meg a második helyen álló „Szex és New York 2”-t, és háromszor körözte le nézettségben a „Perzsia hercegé”-t és a „Robin Hood”-ot.

Akkor miről is szól pontosan? Mi ez a film? Mi a célja? – tesszük fel a kérdést, és alig várjuk, hogy beüljünk megnézni a moziba. Elindul a film elején a rendező monológja.

„A filmvilág szakértői világosan megmondták nekem: ha ma nyilvánosan keresztre feszítek egy papot, sikerem lesz, és jelentős díjakat vehetek majd át. Ezzel szemben, ha pozitívan nyilatkozom egy papról, akkor engem fognak keresztre feszíteni. Úgyhogy van egy kis problémám. Ugyanis megismertem egy fantasztikus papot, igen! És szeretném elmesélni a történetét. Elsőre azt gondolhatnánk, hogy Pablo életét nem

érdemes megfilmesíteni. Ugyanis ő nem pedofil, nem nőcsábász, nem rabló. Nem ördögűző, nem misszionárius egy őserdőben, nem egy új egyházi intézmény alapítója. Még csak nem is plébános. És mégis meggyőződésem, hogy érdemes megismerni Pablo életét, mert ő se több, se kevesebb, mint egy jó pap." Hmmm… ezt mi is belátjuk, hiszen ebben van igazság, egyre kevesebb a jó pap.

„Semmi kedvem nem volt elmenni a konferenciára." – folytatja a rendező a film történetét. *„de ez a pap nagyon megtetszett, mert provokatív, szellemes és szókimondó volt. Odáig merészkedett, hogy kijelentette: az Istenben való hithez használnunk kell az értelmünket. A konferencia végén röviden beszéltem Pablóval és ezt mondta: »ha bármiben segíthetek, csak szólj!« – »Milyen kedves, biztosan fogunk még találkozni…« – gondoltam. De 12 nap múlva bekapcsoltam a tévét, és szembesültem a hírrel, hogy Pablo meghalt. Kirándulni ment a hegyekbe, és meghalt. 42 évesen. Én még észre sem vettem és olyasmibe keveredtem, amire egyáltalán nem számítottam. Mert örökre megfeledkezhettem volna Pablóról, de furdalta az oldalamat a kíváncsiság. Megtudtam, hogy 3000 ember vett részt a temetésen. Köztük 26 püspök. Családjának többször is jelezte, hogy fiatalon fog meghalni és azt is mondta, hogy szívesen halna meg a hegyek között. A pápa személyesen fogadta Pablót még néhány nappal halála előtt. Igen veszélyes dolog egy pap után nyomozni, mert elkezded egy pappal, majd érdekelni kezd az összes pap. Azt án szeretnél többet megtudni a hitről, szeretnél többet felfedezni az egyházról, és végül felteszed magadnak a kérdést: mi köze van mindennek Istenhez? És ezzel az a gond, hogy utána el akarod mesélni másoknak, mert az, amit felfedeztél, nagyon ütős. Bajba keveredtél! Már anyám is megmondta: »Fiam én nem értem, miért keresed folyton a bajt! «"*

Mi is bajba keveredünk a film megnézésekor. Mert bár nem lehet valakit igazán megismerni, és benyomást szerezni róla személyes találkozás nélkül, mégis azt vesszük észre, hogy érintetté váltunk egy ismeretlen ember által. Nem máson keresztül, mint pusztán azokon a meséléseken, történeteken keresztül, amit családtagjai, barátai, hívei, paptársai mondtak róla. Ülünk és hallgatjuk Pablo történeteit. Egy ember, aki nem hagyott itt mást a földön maga után, mint a másokban hagyott nyomokat. Pablo pedig nagyon sok nyomot hagyott maga után. A 80 percben 50 szereplő szólal meg. Csak úgy kapkodjuk a fejünket, annyi szereplő szólal meg, mégis megmelengetik a szívünket azok a mesék, amelyek a világ egy másik országában ehhez az eddig ismeretlen paphoz fűződnek. Kedvesek, emberiek, személyesek. Nem elérhetetlenek. Azt érezzük, akár mi is lehetnénk ilyenek.

A hit évében nagy szerepe lehet egy olyan filmnek, ami hitet ad. Hitet,

hogy jónak lenni megéri és érdemes szép életet élni. De hitet abban is, hogy papokra (különösen jó papokra) szükségünk van, még ebben az eltorzult értékeket közvetítő világban is. Ez egy nagyon erős üzenete a filmnek. Számos kritika éri a papságot és ez a film elgondolkodtat magáról a kritikák jogosultságáról is. Nem egy tökéletes papot mutat be, hanem egy nagyon emberit, aki ezáltal közel állt híveihez. Hívei rajta keresztül pedig Istenhez kerültek közelebb.

Legeza Kata

„Az újszövetség papjai, jóllehet az egyházi rend szentsége alapján az atya és a mester magasztos és szükséges feladatát végzik Isten népében és e nép javára, az összes Krisztus-hívővel együtt az Úr tanítványai, s a meghívó Isten kegyelméből részesei az ő országának. Mindazokkal, akik a keresztségben újjászülettek, a papok is testvérek a testvérek között, mint Krisztus egy és ugyanazon testének tagjai, melynek építése mindenkire rábízatott.

A papok tehát úgy töltsék be vezető tisztségüket, hogy ne a maguk javát keressék, hanem a Jézus Krisztusét, fogjanak össze a világi hívőkkel, és egész magatartásukkal kövessék a Mester példáját, aki az emberek közé »nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon másoknak, és odaadja az életét váltságul sokakért«. (Mt 20,28) Őszintén ismerjék el és segítsék érvényesülni a világi hívek méltóságát és az Egyház küldetésében nekik jutott sajátos szerepet. Vegyék komolyan azt a jogos szabadságot, mely az emberi közösségben mindenkit megillet. Szívesen hallgassák meg a világiakat, testvéri megértéssel vegyék figyelembe kívánságaikat, ismerjék el a különféle szakterületeken tapasztalatukat és illetékességüket, hogy így, velük együtt képesek legyenek fölismerni az idők jeleit. Megvizsgálván a szellemeket, hogy Istentől valók-e, a hit érzékével fedezzék föl, örömmel ismerjék el, és gondosan ápolják a világi hívek sokféle karizmáit, az egyszerűbbeket épp úgy, mint a rendkívülieket. A hívekben, bőségben megtalálható isteni ajándékok között különös figyelmet érdemelnek azok, melyek által nem kevesen a magasabb lelki élet felé vonzódnak. Ugyanígy bizalommal ruházzanak hivatalokat is a világi hívekre az Egyház szolgálatában, teret és szabadságot hagyva tevékenységüknek, sőt megfelelő módon bátorítsák őket, hogy kezdeményezzenek.”

Presbyterorum Ordinis – dekrétum a papi szolgálatról és életről. (9. pont)

Jó vagy jó?

Mennyit halljuk a „válság” szót mostanában! Válságban a gazdaság, a társadalom, a világ, a család és egyáltalán minden. Pedig szerintem csak én vagyok válságban, mert nem rakom rendbe magamban a dolgokat. Sokszor eszembe jut Jézus találkozása a gazdag ifjúval. Bár én egyáltalán nem mondhatnám el magamról, hogy a parancsokat mind megtartottam, mégis úgy érzem, az életem fontos kérdése nekem is ezután jön. „Mi hiányzik még nekem?” És ezt a kérdést nehezen értelmezem jó és rossz dimenziójában.

Sokszor élem meg életemben, hogy nem jó és rossz között, hanem két jó között kell választanom. Maradjak még két órát dolgozni, mert fontos lenne, vagy menjek már haza, mert otthon várnak? X-szel beszélgessek vagy Y-nak írjak levelet? Elinduljak futni egyet, vagy készüljek a koncertemre? Pihenjek, vagy még maradjak ébren elmosogatni?

Az érdekes pedig az, hogy életem igazán nagy kérdéseit lerendezve sem kapok választ ezekre a dilemmákra. Hiába keresem meg, hogy mi életem legégetőbb kérdése, hiába próbálok meg prioritásokat állítani, mindez nem fog segíteni a napi döntések meghozatalában. (Ez persze nem indok arra, hogy ne keressem meg ezeket a kérdéseket és prioritásokat.)

Támaszt ezekben a döntésekben egyedül csak Krisztus adhat. Van olyan, kell, hogy legyen olyan lehetőség az életemben, amikor rá figyelek, és őt hallgatom. Talán a megállásban és a csendben. Talán az emberekkel való váratlan, vagy nagyon is várt találkozásban. Ha pedig megtaláltam őt, akkor bátran léphetek újra előre az életemben. Hiszen mindent lehet, és kell is még jobban csinálni.

Koncz András

Kiadja: Háló Egyesület, www.halo.hu, tarsoly@halo.hu
Szerkesztők: Gaga Zsuzsa, Koncz András, Legeza Kata; korrektúra: Lindeisz Ferenc; tördelés: Kenyeres Csilla; nyomda: Demax.

„Valójában azok az egyensúlyzavarok, melyektől a mai világ szenved, azzal az alapvetőbb egyensúlyzavarral függenek össze, mely az ember szívében gyökerezik. Magában az emberben ugyanis sok ellentmondó elem küzd egymással. Egyrészt ugyanis mint teremtmény sokszorozottan korlátozottnak, másrészt vágyaiban korlátlannak és egy magasabbrendű életre hivatottnak érzi magát. Sokféle érték vonzza egyszerre, és mindig választani kénytelen közöttük, nem egyről pedig egészen le kell mondania. Ráadásul mivel esendő és bűnös, gyakran teszi azt, amit nem akarna, amit pedig szeretne, nem teszi meg. Ezért megosztott önmagában, amiből sok és nagy társadalmi ellentét is származik.”

„Mégis egyre többen lesznek, akik a világ jelen fejlődését látva fölvetik vagy fokozott érzékenységgel élik át a legalapvetőbb kérdéseket. Mi az ember? Vajon mi a fájdalom, a rossz és a halál értelme, melyek minden fejlődés ellenére változatlanul megmaradnak? Mit érnek az oly drága áron szerzett győzelmek? Mit nyújthat az ember a társadalomnak és mit várhat tőle? Mi következik e földi élet után?

Az Egyház pedig hiszi, hogy Krisztus, aki mindenkiért meghalt és föltámadt, Szentlelke által világosságot és erőt ad az embernek, hogy megfelelhessen nagyszerű hivatásának; és nem adatott az ég alatt más név az embereknek, melyben üdvözülhetnének. Hasonlóképpen hiszi, hogy az egész emberi történelem kulcsát, középpontját és célját Urában és Mesterében találja meg. Az Egyház azt is hirdeti, hogy az összes változás mögött sok minden van, ami nem változik, és mindezeknek végső alapja Krisztus, aki ugyanaz tegnap, ma és mindörökké.”

Gaudium et Spes – Lelkipásztori konstitúció az egyház és a mai világ viszonyáról (10. pont, részletek)